

Μετά τη τραγωδία της Λαμπεντούζα, η ανικανότητα υποδοχής μεταναστών από ένα πολιτισμένο κράτος.

Frontex, Eurosur, Push Back, Pull Back, Κέντρα Φιλοξενίας, Δουβλίνο 2 είναι τα αποτελέσματα μιας διαδικτυακής έρευνας για την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τους πρόσφυγες και μετανάστες. Λέξεις κλειδιά στη σειρά γλώσσα των τεχνοκρατών και της κουστουμαρισμένης νομιμότητας που επιχειρεί να καμουφλάρει την καθημερινή δολοφονία ανθρώπινων ζώων και αξιοπρέπειας με ευφημισμούς, σοβαροφανή ακρώνυμα και αδιάφορες ρατσιστικές ταμπέλες. Πίσω από τις λέξεις κρύβεται η πραγματικότητα. Αμέτρητοι απελπισμένοι άνθρωποι που αφήνουν τον τόπο τους, παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμμα και αναζητώντας το αύριο που δεν υπάρχει στην πατρίδα τους, μπαίνουν σε φουσκωτά και στοιβάζονται σε καρυδόφλουδες. Χιλιάδες ανώνυμοι νεκροί στο βάθος της μεσογείου κάθε χρόνο. 390 νεκροί τον περασμένο Οκτώβριο στη Λαμπεντούζα, 12 στο Φαρμακονήσι. Οι απελπισμένοι απωθούνται από τα πλοία της Frontex, εντοπίζονται στα σύνορα από μη επανδρωμένα αεροσκάφη του προγράμματος Eurosur και με τις κάμερες θερμικής απεικόνισης, δωράκια της ΕΕ στις τουρκικές αρχές. Για να μη φτάσουν στην πόρτα μας, για να μην τους βλέπουμε, για να μην υπάρχουν.

Κύρια είσοδος στην Ευρώπη Φρούριο αποτελούσαν μέχρι το τέλος του 2012 τα ελληνοτουρκικά σύνορα στον Έβρο, όπου 90% των μεταναστών/ τριών χωρίς χαρτιά πέρασαν στο έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μετά ήρθε ο φράχτης. 10.365 επί 4 μέτρα συρματόπλεγμα και η πρωτιά πέρασε από τον Έβρο στη Λαμπεντούζα. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά.

Το αστικό πολιτικό προσωπικό ισχυρίζεται πως δεν υπάρχουν ευθύνες για αυτή την κατάσταση. Είναι οι ίδιοι που μας προτείνουν δουλειά χωρίς μισθό, ασφάλιση και μέλλον, αυτοί που μας αναγκάζουν να μεταναστεύουμε καταλήγοντας να πλένουμε πιάτα για 3 ευρώ την ώρα στην κουζίνα κάποιου μαγαζιού στο εξωτερικό, είναι οι ίδιοι που στήνουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στο Φαρμακονήσι, στη Λαμπεντούζα, στην Αμυγδαλέζα, στον Έβρο και παντού ο εχθρός δεν έχει άλλο χρώμα ή θρησκεία. Ο αντίπαλος ανήκει σε διαφορετική τάξη και όχι σε διαφορετική εθνικότητα.

barikat

Μετάφραση: Κατερίνα Σκαργιώτη

Οι εικόνες τραβήχτηκαν από ένα ρεπόρτερ της RAI , που πέρασε τη νύχτα στο κέντρο υποδοχής και διάσωσης της Λαμπεντούζα , έχουν κάνει το γύρω του κόσμου. Ο υπουργός Εσωτερικών Αλφάνο δε μπορεί πλέον να ισχυρίζεται ότι το κέντρο είναι απλώς υπερπλήρες και ότι το σύστημα υποδοχής μεταναστών/μεταναστριών χωρίς χαρτιά λειτουργεί.

Η υποδοχή των μεταναστών ανατέθηκε στους περιφερειάρχες που χρησιμοποίησαν ακόμη και το νόμο της Πούλια του 1995[1], πολλαπλασιάζοντας τα παράνομα κέντρα κράτησης

καθώς χρησιμοποιούσαν ως καταλύματα γυμναστήρια , σχολεία, βιομηχανικά υπόστεγα, κτλ. Για πολλούς μετανάστες είναι επιτακτική η ανάγκη να φύγουν από την Ιταλία χωρίς να έχουν δώσει δακτυλικά αποτυπώματα ώστε να έχουν τη δυνατότητα να κάνουν αίτηση για άσυλο σε άλλα κράτη όπου θα μπορούν να φιλοξενηθούν και αργότερα να ενσωματωθούν.

Φέτος έφθασαν στη Σικελία περίπου 5.000 Σύριοι οι οποίοι κατέθεσαν αίτηση για άσυλο σε κάποια από τις χώρες της Βόρειας Ευρώπης, ώστε να βρουν αξιοπρεπή υποδοχή. Πολλοί μετανάστες ξυλοκοπήθηκαν επειδή αρνήθηκαν να δώσουν δακτυλικά αποτυπώματα[2]. Αυτό το γνωρίζουν καλά οι επιζώντες της τραγωδίας στη Λαμπεντούζα . Φοβούνται την πιθανότητα μεταφοράς σε άλλα κέντρα υποδοχής μεταναστών όπου έχουν διαπιστωθεί παραβιάσεις εις βάρος των μεταναστών και σε πολλές περιπτώσεις εις βάρος ανήλικων μεταναστών. Στη Λαμπεντούζα διαπιστώνεται για άλλη μια φορά η ίδια απαράδεκτη κατάσταση που καταγγέλλεται από το 2013 , και τεκμηριώνεται με βίντεο το οποίο είναι διαθέσιμο στο διαδίκτυο. Πρόκειται για μια κατάσταση που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά ανάλογα με τη διεθνή κατάσταση.

Τώρα φθάνουν οι –πιθανοί- αιτούντες για άσυλο. Πιθανοί, γιατί στη πραγματικότητα κανείς από αυτούς δε θέλει να υποβάλλει αίτηση για άσυλο με σκοπό να παραμείνει στην Ιταλία. Είναι γνωστό ότι στην Ιταλία οι γραφειοκρατικές διαδικασίες κρατούν χρόνια. Ακόμη, υπάρχουν λίγες πιθανότητες για εργασία και στέγαση ενώ (ο μετανάστης) στερείται τη δυνατότητα ένταξης σε άλλες χώρες όπου θα μπορεί να ενσωματωθεί.

Για άλλη μια φορά το κέντρο κράτησης της Λαμπεντούζα απεικονίζει ένα βαθειά ριζωμένο πρόβλημα του Ιταλικού συστήματος. Ήταν μόλις το 2008 με το μοντέλο Λαμπεντούζα (ένα ολοκληρωμένο σύστημα γρήγορης μεταφοράς και δεύτερης υποδοχής που δημιουργήθηκε από το περιφερειάρχη Μορκόνε και αναπτύχθηκε στο πλαίσιο των εργασιών του Προεδρείου με τη σύμφωνη γνώμη του υπουργείου Εσωτερικών) κατάφερε να διασφαλίσει τη μεταφορά 30.000 ναυαγών από το νησί (λιγότεροι από αυτούς που έφτασαν φέτος) με μέγιστη παραμονή 72 ωρών και στη συνέχεια ταχεία μεταφορά σε κέντρα υποδοχής σε όλη την Ιταλία.

Τώρα γινόμαστε μάρτυρες μιας ταπεινωτικής και αποκαρδιωτικής κατάστασης που επηρεάζει τους επιζώντες αυτού του ναυαγίου που αποτελεί τη μεγαλύτερη τραγωδία που έλαβε χώρα στη Μεσόγειο. Οι εκπρόσωποι του προεδρείου που ζουν αυτή τη κατάσταση κάθε μέρα δεν είναι πλέον σε θέση να επηρεάζουν τις αποφάσεις του υπουργείου Εσωτερικών. Και εδώ είναι η μεγάλη αντίφαση: οι περισσότεροι δεν αναφέρουν τι συμβαίνει στα κέντρα κράτησης , ούτε καν μια απλή ανακοίνωση όπως συνέβη και στις 30 Απριλίου αυτού του έτους.

Είναι οι δημοσιογράφοι και οι βουλευτές που μπήκαν στη διαδικασία να αποκαλύψουν την απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση που υφίστανται οι μετανάστες που κρατούνται στα κέντρα υποδοχής. Στο κέντρο κράτησης της Λαμπεντούζα στη πραγματικότητα , δεν επιτρέπεται να εισέλθει κανείς, ούτε καν ο δήμαρχος της Λαμπεντούζα . Χρησιμοποιείται συχνά ως « κλειστό κέντρο» παρ' όλο που δεν είναι δύσκολο να μπει και να βγει κανείς παρά τις συνεχείς επισκευές στη περίφραξη. Απέξω μοιάζει με ένα τεράστιο κλουβί πάνω σε ένα χαντάκι. Στο εσωτερικό έλλειψη κλινών είναι σαφής : Πολύ συχνά συνωστίζονται

άνδρες , γυναίκες και παιδιά .

Πρόκειται για μια κατάσταση που καταγγέλλεται εδώ και χρόνια ωστόσο την αγνοούσαν μέχρι τη στιγμή που η Λαμπεντούζα προσέλυσε το ενδιαφέρον των ΜΜΕ. Αυτή τη φορά με το τραγικό απολογισμό των νεκρών κανείς δε μπορεί να αγνοήσει τις απαράδεκτες συνθήκες κράτησης και τους εξευτελισμούς στους οποίους υπόκεινται οι διασωθέντες. Οι ποινικές έρευνες στις οποίες υποβλήθηκαν «οι επιζήσαντες» δείχνουν το χαρακτήρα και τη περιττή ταλαιπωρία των διαδικασιών που υποβάλλονται οι μετανάστες βάσει της νομοθεσίας Μπόσι -Φίνι [3] και του συμπληρωματικού νόμου του Μαρόνι , το 2009[4]. Η τελευταία νομοθεσία εισήγαγε το έγκλημα της παράνομης μετανάστευσης.

Το αρχικό κέντρο υποδοχής και βοήθειας πρέπει να αδειάσει και να ανακαινιστεί καθώς ακόμα ορατές καταστροφές από τη φωτιά του 2011 . οι πρόσφυγες πρέπει να μεταφερθούν σε πραγματικά καταφύγια , ή επιταγμένα ξενοδοχεία όπου θα περιθάλπονται από γιατρούς και ψυχολόγους και θα δεχτούν τη βοήθεια δικηγόρων. Δε θα πρέπει να μεταφερθούν στο κέντρο υποδοχής Πότζαλο το οποίο είναι υπερπλήρες και έχει όμοιες συνθήκες κράτησης με αυτό της Λαμπεντούζα. Σίγουρα δε θα πρέπει να μεταφερθεί κανένας μετανάστης στο κέντρο κράτησης του Μίνεο όπου 3.000 μετανάστες που έχουν καταθέσει αίτηση για άσυλο βυθίζονται μεταξύ χρόνου και ιστορίας. Είναι απαραίτητη η ύπαρξη κέντρων με τη κατάλληλη τεχνογνωσία που θα παρέχουν πραγματική υποδοχή. Γι' αυτό χρειάζονται χρήματα και επαγγελματισμός. Το θέμα αυτό , που δεν είναι μόνο μέρος τη δημόσιας τάξης, πρέπει να αφαιρεθεί από τη δικαιοδοσία των νομαρχών και της Εισαγγελίας.

Οι κραυγαλέες και απαράδεκτες συνθήκες που επικρατούν στα κέντρα υποδοχής και διάσωσης της Ιταλίας περιγράφονται στην έκθεση ASGI « το δικαίωμα τη προστασία».

Το κέντρο θα καθαριστεί ενόψει της επίσκεψης των κυρίων Barosso και Alfano, ωστόσο μετά τη τραγωδία της Λαμπεντούζα οι υπεύθυνοι εξακολουθούν να είναι εκτεθειμένοι.

Πηγή: il lavoro culturale

Δείτε επίσης:

Οι μετανάστες δεν είναι εξωγήινοι - “Μια προσωπική ματιά πίσω από τα συρματοπλέγματα ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης”

[1] Νόμος Πούλια: Θεσπίστηκε το 2009 και προέβλεπε τη κράτηση των μεταναστών σε δημόσια κτήρια χωρίς να τους παρέχεται υγειονομική περίθαλψη και νομική προστασία. Ουσιαστικά οι μετανάστες με βάση τον νόμο της Πούλια θεωρούνται επικίνδυνοι για τη χώρα και στόχος είναι η επαναπροώθηση τους με κάθε τρόπο. Βεβαίως , στερούνται και το δικαίωμα της αίτησης για άσυλο. Ο νόμος κρίθηκε αντισυνταγματικός από το Συνταγματικό Δικαστήριο το 2010 με βάση τη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα των μεταναστών.

[2] Σύμφωνα με κανονισμό της συνθήκης Δουβλίνο II οι μετανάστες πρέπει να δώσουν στις αρχές δακτυλικά αποτυπώματα τα οποία καταχωρούνται σε μια βάση δεδομένων, τη Eurodac. Στόχος ήταν η δυνατότητα ταυτοποίησης των μεταναστών ώστε, αν εντοπισθούν σε κράτος μέλος άλλα από εκείνο στο οποίο εισήλθαν στην ΕΕ, να είναι δυνατό να

επιστραφούν σε αυτό για διεκπεραίωση του αιτήματός τους.

[3] Νομοθεσία Μπόσι - Φίνι: Ψηφίστηκε από τη Κυβέρνηση Μπερλουσκόνι στις 30 Ιουλίου 2002. Ανάμεσα σε άλλα προβλέπει την επαναπροώθηση μεταναστών , τον αναγκαστικό επαναπατρισμό, περιορίζει τις δυνατότητες αίτησης για άσυλο, ενώ σ οι αιτούντες για άσυλο κρατούνται σε απαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης. Υπάρχουν δε διατάξεις όπου η επαναπροώθηση ισχύει και για όσους πρόλαβαν να κάνουν αιτηση για άσυλο. Η Διεθνής Αμνηστία έχει επισημάνει πώς το συγκεκριμένο νομοσχέδιο δε συμβαδίζει με τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών την οποία η Ιταλία έχει υπογράψει.

[4] Τροπολογία Μαρόνι: Το 2009 ο ομοσπονδιακός γραμματέας της Λίγκας του Βορρά πραγματοποίησε μια προσθήκη στο νόμο Bossi-Fini ,Βάσει αυτής της προσθήκης οι μετανάστες δε χαρακτηρίζονται πρόσφυγες αλλά παράνομοι μετανάστες. Επομένως οι μετανάστες διαπράττουν αδίκημα και υπάρχει η δυνατότητα να διωχθούν ποινικά.